

Πβ. Λουκιαν. Λεξιφ. 9 «ἀφόρητα ὑποδήματα». Συνών. ἄβαλτος 2, ἀβάλωτος 2, ἀβάσταχτος 2, ἄγγιχτος 2, ἀγκαίνιστος 2, ἀμεταχείριστος, ἀναίτιος 2, ἀνέγκαιρος 2, ἀνέργιος 1, ἀνοίγατος, *ἀνοίγω-τος, ἀπάννιστος 2, ἄπαννος, 1, ἄπιαστος 2, καινούργιος. β) Ὁ μὴ τεθείς εἰς χρῆσιν, ἀμεταχείριστος, καινούργιος ἐπὶ σκευῶν κττ. πολλαχ. : Ἀφόριγη χύτρα Μεσολόγγ. Ἀφόριγα κουτάλια - πιρουνία κττ. Πελοπν. Ἀφόριγος σουγιάς Πελοπν. (Ἀργολ.) Ἀφόριο καρφί Πελοπν. (Γορτυν.) Ἀφόρ'γου τ'γάθ' Στερελλ. (Φθιώτ.) Ἀφόριο πινάκι Θράκ. Ἀφόρια ποτήρια Κρήτ. Ἀφόριο λαῦνι Κάριπ. || Ἄσμ.

Σὰν εἶν' ἀφόριο τὸ γυαλί, βάνω νερὸ καὶ πίνω,
μὰ σὰ δὰ πίνουμε πολλοί, μισσεύγω καὶ τ' ἀφίνω

Κρήτ. Συνών. ἀλάτρευτος 2. 2) Ὁ μὴ φθαρεῖς, στερεὸς Βιθυν. (Κατιρ.) : Αὐτὸς τὸ ροῦχο του τῷχει ἀκόμα ἀφόριο. Συνών. ἀπάλαιωτος. 3) Ἀμεικτος ξένης οὐσίας, ἀγνὸς Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. κ.ά. : Ἀφόριγο κερί.

4) Ὁ μὴ ἐνδεδυμένος, γυμνὸς Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.) : Ἀκόμαν ἀφόρετος εἶμαι Κερασ. Σάντ. Τραπ. Πβ. ἀφοριστος, ἀφορος.

ἀφορία ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀφορία ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 66.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀφορία.

Ἐλλειψις παραγωγῆς τῆς γῆς, ἀκαρπία : Ἐχουμε τώρα δὐὸ χρόνια ἀφορία. Ἀπὸ τὴν ἀφορία ἀναγκάστηκαν οἱ ἀνθρώποι νὰ ξενιτευτοῦν.

ἀφοριδᾶστος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *φοριδᾶστος < φοριδᾶζω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν εἶναι φοριδᾶσμένος, δὲν ἔχει φοριδᾶ (φοριδία), ἥτοι δύο σχοινία ἀπαραίτητα διὰ νὰ φορτωθῇ τις εἰς τὴν ράχιν διαπερῶν τοὺς βραχίονας, ἐπὶ καλαθίων κττ.

ἀφορίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀφορίζου Τσακων. ἀφουρίζου βόρ. ιδιῶμ. ἀφορέζω Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ. Φεν.) κ.ά. ἀχορέζω Ἰκαρ. ἀφουρένου Στερελλ. (Αἰτωλ. Δωρ.) ἀφουράου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μετοχ. ἀφωρισμένος καὶ ἀφωρεσμένος κοιν. ἀφωρισμένο Καππ. (Ἀραβάν.)

Τὸ ἀρχ. ἀφορίζω=ὀροθεῖω, δίδω ὄρισμόν, ἀποχωρίζω, διακρίνω. Τὸ ἀφορέζω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀφώρεσα, ἔνθα τὸ ἄτονον ι διὰ τὸ παρακείμενον ρ ἐτράπη εἰς ε. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 239. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ φ εἰς χ εἰς τὸν τύπ. ἀχορέζω Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 422. Τὸ ἀφορένω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀφώρεσα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 288.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀποκλείω τινὰ τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας δι' ἐπιτιμίου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ καταρῶμαι αὐτὸν νὰ μείνῃ μετὰ θάνατον ἀσυγχώρητος καὶ ἄλυτος, ἐπὶ ἱερέως ἢ ἀρχιερέως (ἢ τοιαύτη πρᾶξις γίνεται συνήθως ἐναντίον ἀποστάτου ἢ παραβάτου τῆς πίστεως, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐναντίον ἀγνώστου δράστου κακουργήματος) κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. : Τὸν ἀφώρισε ὁ δεσπότης-ὁ παπᾶς κοιν. Καὶ ἄνευ ἀντικ. ἀορίστως, ἐκδίδω ἀφορισμόν : Ἀφώρεσεν ὁ παπᾶς Φεν. Ἀφώρ'σαν σήμερα 'ς τ'ν ἐκκλησία Αἰτωλ. Θ' ἀφορίσω (θὰ φροντίσω διὰ τὴν ἐκδοσιν ἀφορισμοῦ ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν. 2) Βλασφημῶ τινα λέγων αὐτὸν ἀφωρισμένον Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) :

ἐφόρτισεν κ' ἐνεφεμάτισε με Τραπ. Χαλδ. Ἐφόρτισεν κ' ἐνεθεμάτισεν τ' ἀποθαμέντις αὐτ' (τοὺς πεθαμένους του) αὐτόθ.

3) Ἐρίζω, διαπληκτίζομαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀφώρισι ὅσου μορεῖς, νὰ ἰδῶ τί θὰ καταλάβ'ς ; Συνών. μάλωνω.

Β) Παθ. 1) Ὁρκίζομαι δι' ἀφορισμοῦ ἢ λέγων τὸν ἑαυτὸν μου ἀφωρισμένον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) : Ἐνεθεματίεν κ' ἐφορίεν. 2) Μαυρίζω (διὰ τὴν πίστιν τῶν ἀνθρώπων ὅτι τοῦ ἀφωρισμένου ἀνθρώπου τὸ σῶμα γίνεται μαῦρον καὶ δὲν διαλύεται) Θράκ.

Γ) Μετοχ. 1) Ὁ ἀφορισθεὶς δι' ἐκκλησιαστικοῦ ἐπιτιμίου, ἐναγής, κατηραμένος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Εἶναι ἀφωρεσμένος καὶ δὲ θὰ λειώσῃ. Ἀπ' ἀφωρεσμένο οὔτε νερὸ (ἐνν. μὴ ζητᾶς) κοιν. Νὰ γίνουμαι ἀφωρισμένος ! (ἀρά) Τραπ. Χαλδ. β) Ὁ μὴ διαλυόμενος, ἐπὶ νεκροῦ ἀφωρισμένου Θράκ. (Αἰν.) Μάδυτ. : Ἀφωρισμένους νὰ βγῆς ! (ἀρά) Αἰν. γ) Ὁ ὑπὸ ἀφωρισμένων κατοικούμενος, ἐπὶ τόπου Εὐβ. κ.ά. : Γνωμ. 'Σ τὸν ἀφωρισμένο τόπο τὸν Μάι μῆνα βρέχει (συνών. γνωμ. 'ς τὸν καταραμένο τόπο κτλ.) 2) Ὁ διεστραμμένος τὴν ψυχὴν, πονηρός, φαῦλος, σκληρός, ἐπάρατος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀφωρισμένος ἀνθρώπος, μὴ περιμένῃς καλὸ ἀπὸ δαῦτον κοιν. 3) Φιλάργυρος Ἄνδρ. Κίμωλ. Μύκ. : Ἀφωρισμένοι ἀνθρώποι δὲ θένε λύπησι Κίμωλ. Συνών. Ἰδ. ἐν λ. ἀναθεματίζω, μετοχ. ἀναθεματισμένος 1. 4) Ἀδηφάγος, λαίμαργος (κατὰ τὴν λαϊκὴν πίστιν ὁ ἀφωρισμένος εἶναι ἀχόρταστος) Εὐβ. Πελοπν. (Λακων.) 5) Ὁ κακῶς ἀποκτηθεὶς Λεξ. Δημητρ. : Ἀφωρεσμένο βιός. 6) Δεινός, τρομερός Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.) : Ἀτὸς πολλὰ ἀφωρισμένος ἔν', ἀτὸς κατ' κακὸν ἔδ' 'ς σὸ νοῦν αὐτ' Χαλδ. Κλέφτ' ἀφωρισμέν' Κερασ. Χαλδ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀφωρεσμένος παρων. Κεφαλλ. Ἀφωρισμέν' τοπων. Στερελλ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀφωρεσμένος παρων. Κεφαλλ. Ἀφωρισμέν' τοπων. Στερελλ.

ἀφόρισμα τό, σύνηθ. ἀφόρισμα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀφόριγμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀφόρεσμα σύνηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀφόρισμα=τὸ ἀποχωριζόμενον, τὸ χωριστὰ τιθέμενον.

1) Ἀποκλεισμός ἐκ τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας δι' ἐπιτιμίου ἐκκλησιαστικοῦ ἀπαγγελλομένου ἐπ' ἐκκλησίας ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀφορισμάδα, ἀφορισμονή, ἀφορισμός. 2) Ὁν, πλάσμα μισητὸν Μακεδ. (Βλάστ.) : Φρ. Γῖν'κιν σὰν ἀφόρισμα (παρεμορφώθη).

ἀφορισμάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀφουρισμάδα Στερελλ. (Ἀργιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφόρισμα.

Ἀφόρισμα 1, ὁ ἰδ. : Φρ. Βάνου ἀφουρισμάδα (ἐκδίδω ἐπ' ἐκκλησίας ἀφορισμόν ἢ ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐκδοθῇ ἀφορισμός).

ἀφορισμονή ἡ, Πόντ. (Κερασ.) Πληθ. ἀφορισμονία τά, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορίζω.

Ἀφόρισμα 1, ὁ ἰδ. : Ὁ ποπᾶς ἐποίκεν-ἐξέγκεν ἀφορισμονήν. Ἀτὸς ἀσ' σ' ἀφορισμονία παλ' 'κὶ φοβᾶται (αὐτὸς οὐδὲ τοὺς ἀφορισμοὺς φοβεῖται). || Φρ. Θὰ ἐβγάλλω ἀφορισμονήν (θὰ προκαλέσω ἐγγραφον ἐκκλησιαστικοῦ ἀφορισμοῦ).

ἀφορισμός ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἀφουρ'σμός βόρ. ιδιῶμ. ἀφορισμὸ Τσακων. ἀφορεσμός κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀφορισμός=ἀποχωρισμός, διάκρισις, περιορισμός, σύντομος ὄρισμός.

